

Ostrov žije

Veronika Opatřilová

● ■ pointa

Ostrov žije

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Opatřilová
Ostrov žije – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ostrov žije

Veronika Opatřilová

2021

Ostrov žije

Veronika Opatřilová

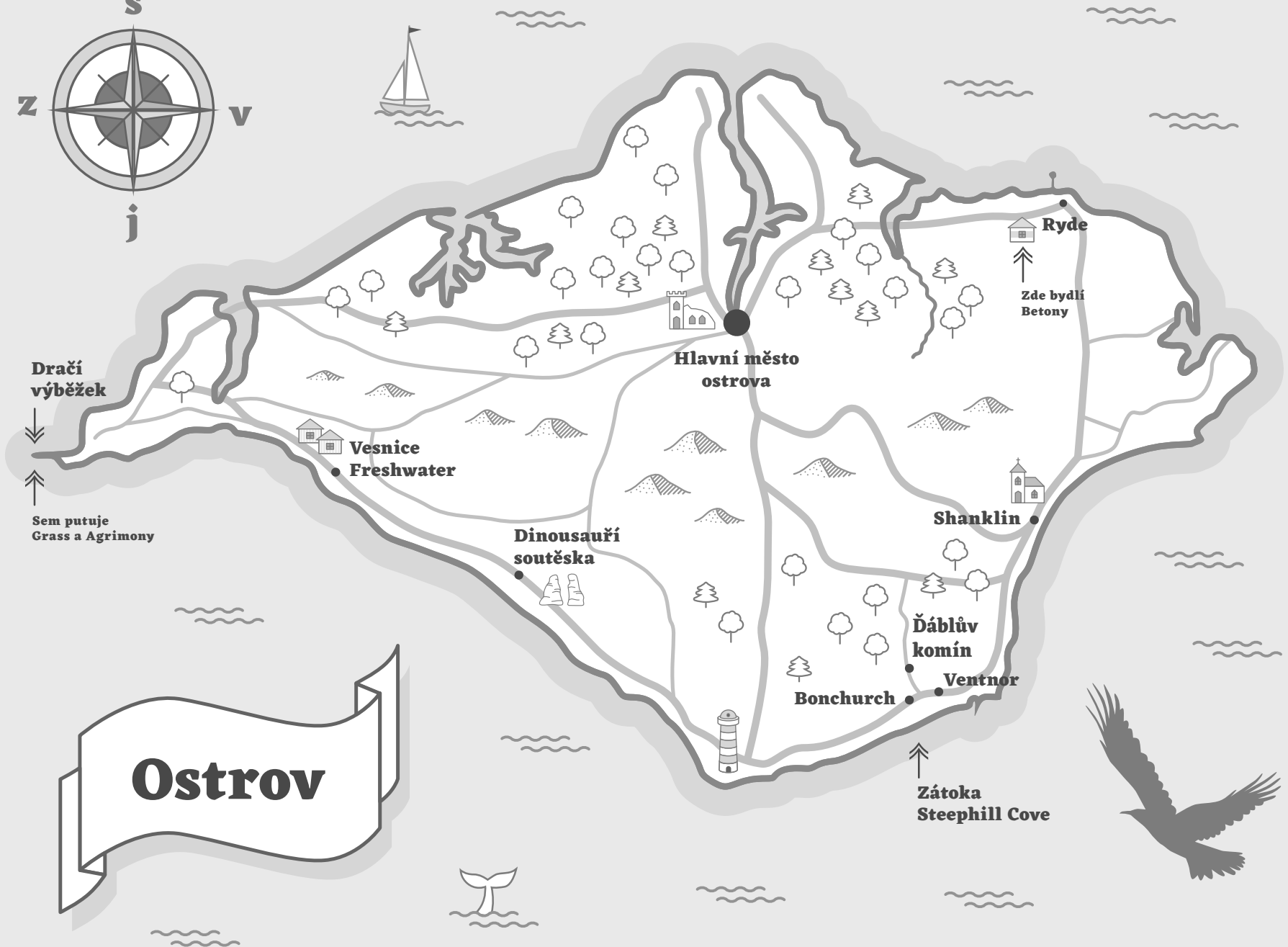

● ■ **pointa**

*Ostrovům a všem čarodějkám.
Těm minulým, současným i budoucím.*

*Soumrak, to byl vždycky prostor mezi světy, ani den,
ani noc, chvíle, kdy jsem vídala neviditelné.*

Dcery čarodějného vrchu, Mary Sharrattová

**Dračí
výběžek**

Sem putuje
Grass a Agrimony

**Vesnice
Freshwater**

**Dinosauri
soutěska**

**Hlavní město
ostrova**

Ryde
↑
Zde bydlí
Betony

Shanklin

**Ďáblův
komin**

Bonchurch • **Ventnor**

↑
**Zátoka
Steephill Cove**

Ostrov

TO VOLÁNÍ už slyšela. Ví, co znamená.

Thlustý černý krkavec sedí na tenké větvi stromu, dívá se opačným směrem. Když k němu vzhledne, pták ztichne, otočí hlavou k přibližujícímu se moři.

„Betony, Betony, Betony...“

Snaží se ho neposlouchat.

„Betony...“

„Ticho...“ procedí mezi zuby. „Zmlkni!“

Zvedne ze země kámen a rozzuřeně jím po krkavci mrskne. Ten se ani nehne. Ví, že ho netrefí. Kámen k větvi ani nedoletí.

„Kráááá...“ odpoví krkavec pohrdavě.

Ale ona ví, co to znamená.

Čeká na soumrak.

Sedí na plochem skalisku u moře a sleduje protější břeh. Je důležité čekat. Být trpělivá. Mezitím kapesním nožikem vyřezává do naplaveného dřeva příšery a lesní skřítky, mořská monstra, oči lišky. Svého koně.

Betony zarývá ostří nože do vyběleného dřeva a pomalu, soustředěně tvaruje hlavu svého koně, skutečně je její, alespoň si to myslí. Z ničeho vzniká něco. A nad mořem zapadá slunce, objevuje se soumrak.

„Už brzo... Už brzo...“ krákorá krkavec nad její hlavou.

Devěnuje mu pozornost, sleduje jen čepel nože. Ale usmívá se. Lehce se usmívá, protože slunce klesá za obzor. A krkavec tak ví, že ho slyšela.

Potřebuje najít přesně tu správnou chvíli. Tu mezeru. Okamžik – a ona má ráda slovo okamžik – právě proto, že přesně popisuje ten kratičký moment, ten správný moment, kdy je soumrak puklinou mezi světy.

Mezi.

Ten okamžik Betony hledá. Ten mžik, kdy není ani den, ani noc, kdy svět není ani vzhůru, ani nespí. Něco se mění v něco jiného. To je to místo, kde najde magii.

Dlouho slyší krkavce krákorat: „Už brzo...“

Ale ví, že má ještě hodně času.

Magie se nedá uspěchat.

Na obzoru se pomalu červená nebe. Moře se uklidňuje. Vzduch je hustší. Slyší štěbetání ptáků, někteří rozrušeně křičí. Ví, že se blíží.

Ten okamžik.

Nesmí zaváhat. Nesmí přemýšlet.

Musí prostě jen skočit.

KRKAVEC ji sleduje. Vidí, jak její štíhlé dívčí tělo mizí v soumraku. Jeho pohled plný nezájmu se mění, oči mu svítí, soustředěně sleduje Betony v ten těžko postřehnutelný okamžik proměny. To, co vidí, nevidí nikdo jiný. Ani Betony. V očích mu několikrát zajiskří. Potom si křídlem přejede přes hlavu. Zakrákorá. Zní to skoro šťastně. Uspokojeně.

Teprve potom natáhne křídla. Teprve potom vzlétne a střemhlav se vrhne za ní.

Když Betony znovu otevře oči, leží na horké zemi, zapadlá do vysoké trávy na louce šustící stovkami hmyzích křídel a kobylek, opylujících včel a čmeláků, nad sebou vidí jen nebe.

Pokaždé je to stejné. Leží ztracená v moři pampelišek, koukolů, pomněnek a rozrazilů, vysokých bojínků a jitrocele. Leží tam a dívá

se na nebe. Zvedne ruce. Jsou to její ruce, protože patří k jejímu tělu. Mají ale dlouhé štíhlé prsty, jsou šlachovité a pokryté chloupky, které nezná.

V tom moři zeleně ležela už víc než dvěstěkrát. Stejně ale pozoruje svoje ruce, jako by je viděla poprvé. Hladí je, natahuje je směrem ke slunci. Pozoruje svoje tělo, dlouhé nohy, plochý hrudník. Projíždí svými dlouhými prsty po tváři, po úzkých rtech, zanořuje je do svých krátkých vlasů. Je to ona, a není to ona.

Počká, až uslyší prudké odfrknutí nad svou hlavou. Teprve potom vstane.

Čeká tam na něj. Jeho šedobílý kůň s krkavčíma očima.

Projíždí loukou, která mu připadá nekonečná, pije z řeky vodu, která má chuť. Chutná divoce. Svobodně. Sleduje bažanta třepotat křídly ve vysoké trávě a potom za ním vyrazí, rychle, ale ne dost, nechytí ho a pták se vznesse prudce do vzduchu.

Přesně takové věci dělá. Nic a všechno. Cítí slanou chuť potu na své kůži, když si olízne paži. Mžourá do slunce, které se nikdy nepřekryje žádným mrakem. Možná sní. Možná blouzní. Už víc než dvěstěkrát skočil do soumraku.

Nikdo ho nevidí, je sám. Jen on a kůň, když spolu líně procházejí loukou na břehu jezera.

Nikdy nepotkal nikoho jiného, nenarazil na žádnou stopu po lidském životě. Ve vysoké trávě se ozve šustění. Zvlní se a zase uklidní.

Někdy nachází proleželá stébla vysokých bylin do kruhu, ta se líně zvedají nahoru. Někdy má pocit, že ho někdo pozoruje.

Jeho kůň soustředěně přezvykuje. Nedal mu žádné jméno, připadá mu, že až bude potřebovat, samo se mu vyjeví.

Poprvé ve svém sedmnáctiletém životě se cítí silný. Cítí se silný, protože je sám sebou. Je sám sebou, protože je On. Má radost. Čirou,

*ničím nezdůvodnitelnou radost. Přichází k němu ve vlnách jako příliv
a potom mizí, ale byla tam a to je pro něj nový pocit.*

*Vychutnává si ho, přežvykuje ho na jazyku jako jeho kůň trávu.
Nikdy předtím, ve své předchozí podobě, se šťastný necítil.*

Steephill Cove

KITE SE PRODÍRÁ lesem pod vesnicí Bonchurch. Hledá nezuživé borůvky. Alespoň tolik, kolik by stačilo pro její sestru. Sama nepotřebuje. Natrhala si ptačinec a snědla ho jen tak, i když byl trpký.

V lese panuje tma. Liánovité větve milostně obmotávají kmeny stromů. Země, po které Kite šlape, je rozbahněná, občas narazí na zarostlý kámen, možná schod, možná zbytek zdi z pohřbeného domu, možná něco jiného, něco, co bylo kdysi živé.

Snaží se nedívat dolů, jen dopředu.

V těch prvních týdnech po noci, kdy se všechno změnilo, se to stávalo častěji, teď už jen zřídka. Tehdy občas narazila na zbytky člověka, když se prohrabávala prsty v hlíně, aby našla něco k snědku. Už to nedělá. Nesnaží se prodrat dolů. Dívá se jen nahoru, na nebe s bílými chuchvalci mraků.

Vyšlapaná stezka, po které kráčí, se rozdvouje a potom ještě jednou, aby se nakonec znovu setkala s tou původní a vyústila do úzké soutěsky dvou skalisek, do níž je možné vstoupit a po kamenných schodech vystoupat až nahoru na útes. Ďáblův komín.

Pamatuje si chvíle, kdy byla cesta Ďáblovým komínem to největší dobrodružství. Troufnout si do té temnoty, dolů po úzkých schodech, zmizet ve tmě, proplazit se jí zády přilepená k jedné skále, to byl jejich test odvahy.

Pamatuje si, když ji Grass strašil historkami o tom, že se skála pohnula a toho, kdo komínem procházel, přimáčkla nebo uvěznila. Střídali se v jejím procházení. Dole potom ze sebe vydali vítězný pokřik. Jeden za druhým mizeli po mokřích kamenech dolů a ještě níž, hlavně neuklouznout.

Tam nahoře je útes. Tyčí se nad Ďáblovým komínem a Sedlem splněných přání, nad dubovým lesem, pokrytým bahnem a mechem a jeskyněmi, dívá se na moře. Po pobřežní stezce lemující jeho okraj Kite dojde do kostela v Bonchurch. Kdysi ho obklopoval malý hřbitov s kvetoucími narcisy povlávajícími ve větru.

Kite ráda chodila do kostela v Bonchurch.

Teď jen sbírá nedozrálé kuličky borůvek. Je těžké nějaké najít. Je brzké léto, ta lepší a bezpečnější část roku. Kite se snaží nemyslet na Ďáblův komín, kterého se už nebojí, na útes nad sebou ani na pohřbenou vesnici, po níž šlape. Na Grasse a svého otce a matku. Snaží se nemyslet na kostel v Bonchurch.

Často o tom kostele své sestře vypráví, ale Agrimony neposlouchá. Prsty rozmačkává borůvky na dlani, nedokáže se přimět k tomu, aby je snědla. Bolí ji břicho, Kite se od ní ale dozví jenom to, že nemá hlad.

„Nemám hlad.“

Kite řekne, že by je měla sníst. Jestli ví, kolik práce jí dalo je najít. Za pár týdnů, s příchodem většího tepla se zase všechno zlepší. Můžou se vrátit k pěstování zeleniny.

„Co když nám ji zase vezmou?“

„Budeme si dávat větší pozor.“

„Kdo bude hlídat v noci?“

„Budeme hlídat spolu.“

Agrimony ji pozorně sleduje. Hledá stopy lži. Nechá ji tady v noci samotnou?

„Nenechám...“ A ještě dodá: „Nikdy.“

Agrimony zírá do svojí modrofialové dlaně. „Bylo by lepší, kdyby zase byly ostružiny.“

„Později, to až později. Neboj se, teď budeme mít všeho dost.“

Sedí vedle sebe na posteli pečlivě poskládané ze zbytků jiné postele, té postele z časů, kdy Kite ráda chodila do kostela v Bonchurch. Vezme její dlaň do té své a prsty pomalu vybírá, co z jejích borůvek zbylo. Kručí jí v žaludku. Zvuk, na který si už zvykla. Je jako hudba.

„Jako hudba?“ ptá se Agrimony. „Co je hudba?“

„Hudba je jako šumění větru ve větvích stromů, když opravdu hodně fouká, nebo jako rozbouřené moře dole na pláži, když se jedna vlna valí přes druhou a daleko na obzoru vytváří úzké bílé proužky pěny, tehdy, když je moře u břehů hnědé od písku zvedajícího se ode dna. Hudba,“ vysvětluje jí, „je, jako když jsme nahoře na útesu a dole pod sebou slyšíme šumění, a když scházíme dolů, to šumění zesiluje a pomalu se mění v hluk vln tříštících se o skály, nebo to, jak stékají po oblázcích zpátky do moře, jak šeptají, když jimi protéká voda.“

Agrimony si kolem prstu obmotává stonek utržený ze zdi. Vytváří z něj prstýnek na svém palci.

„Nudím se,“ řekne po chvíli.

„Který příběh chceš slyšet?“ ptá se Kite trpělivě.

Dneska by chtěla slyšet ten o soumraku.

„Ten už jsi ale slyšela.“

Ten už samozřejmě slyšela.

POKAŽDÉ ZAČÍNÁ stejně:

Kite ráda chodila do kostela v Bonchurch.

Byla to krátká cesta, necelá půlhodina ze Steephill Cove, kde bydlela se svojí mladší sestrou a rodiči. Jejich vesničku tvořilo jen

několik domků zasazených do zátoky s masivem bílé vápencové skály na východě a zalesněnými útesy na západě. Nad jejich zátokou se tyčily další kopce pokryté lesem a protkané stezkami vedoucími nahoru, na útes, do mnohem osídlenějších vesnic a měst, do Bonchurch, do Ventnoru a do Shanklinu.

Jejich dům, stejně jako domy ostatních pěti rodin ze Steephill Cove, ležel na pláži. Jen úzký pruh pevniny je odděloval od barevných oblázků a od často rozzlobeného moře. V průběhu generací postavili lidé ze Steephill Cove malý, ale účinný vlnolam a bílé vápencovité kameny utržené při velkých deštích z útesů nad nimi nanosili mezi své domovy a masu vody, aby je chránily při silných přílivech a bouřích.

Její matka jezdila na moře, stejně jako matka její matky a všechny ženy jejího rodu. Otec se staral o svoji skromnou zahrádku, ve své dílně pak po večerech z naplaveného dřeva vyráběl miniatury světa, ve kterém žili.

Ráda s ním chodila na procházky kolem moře, když bylo v odlivu, přeskakovala přes velké kameny a na oblázkových plážích hledala třpytivé karneliány a průhledné citríny, červené jaspisy a kulaté oblázky s mapami černobílých galaxií, zatímco její otec sbíral kousky mokrého nebo docela bílého vyhlazeného dřeva do plastové tašky, aby je doma na několik týdnů naložil do směsi bělidla a vody.

„Proč to děláš?“ ptala se ho Kite.

„Abych ho zbavil plísně a všech těch tvorů, kteří se v něm usadili za tu dobu, kdy se jen tak bezcílně plavilo po moři.“

Vybělené a vyschlé dřevo ve své dílně řezal na menší kousky, přizpůsoboval se jejich přirozenému tvaru, z některých vznikaly domky, z jiných maják, pobřeží, rybářské chýše, jejich dům, jejich vesnice.

V noci ho slyšela klepat, vrtat a řezat, do domu se vracel s prsty umazanými od modré a bílé, červené, když pracoval na majáku, zelenou nepoužíval skoro nikdy. Voněl lakem a silným lepidlem.

Její matka voněla bouří.

Před jejich modrým dvoupatrovým domem stála řada menších dřevěných domků. Dva z nich bez nátěru, další dva byly natřené načerveno. Zelené nebyly žádné. Na vyvýšeném schodu jednoho z nich sedávala jejich matka s ostatními rybáři a čistila svůj denní úlovek.

V létě přijížděli na útes nad jejich malou zátokou turisté, zaparkovali svá auta a vydali se na strmou cestu lesem dolů, následovali šum moře. Do Steephill Cove nevedly žádné ukazatele. Některé cestičky se klikatily, mizely v tmavě zeleném lese a zase se vynořovaly, jenom ne tam, kde by měly.

Ne každý Steephill Cove našel.

Kite s Grassem se bavili odháněním letních turistů. Běhávali lesem, křičeli jako divocí ptáci, vynořovali se z jeskyní, divocí, pomazaní blátem, s trsem mořských řas místo vlasů.

Ona i on úplně nazí.

Stávali se v tu chvíli součástí svého lesa. Bosí, vydávali jen hrdelní výkřiky, prsty bořili hluboko do bahna, když si vzájemně mazali hrudníky, ramena a stehna do hněda.

„Potřebuju někomu prodávat svoje výrobky, Kite, nemůžeš mi je všechny odradit,“ říkával jí otec ve své dílně, která byla odshora dolů posetá zmenšeninami domků, jako byl ten jejich, hrdě stojících na útesech z naplaveného dřeva. Jejich dveře byly modré nebo červené a střechy z neopracovaného dřeva vypadaly jako sláma.

„Můžeš je prodávat ve Ventnoru. Můžeš je tam donést ty. Můžu je tam donést já. Můžu je prodávat v Bonchurch,“ šeptala v tmavém přísvitu jeho pracovní lampy. Šlapala po pilinách, čichala k otevřeným lahvičkám od krycího laku, temperových barev, chemického ředidla.

„Proč je nikdy nechtěl odnést sám?“ ptá se Agrimony.

„Nerad Steephill Cove opouštěl,“ odpoví Kite.

Nikdo z nich. Ona a Grass byly jediné děti v zátocě. A její malá sestra, které byly teprve dva roky. I oni neradi opouštěli Steephill Cove. Nebylo proč. Svět přicházel za nimi. Když chtěl. Tam někde nad nimi existovala moderní civilizace, auta a dotekové obrazovky, platební karty, věděli o tom, samozřejmě o tom věděli, ale to, co obyvatele Steephill Cove zajímalo, bylo tady dole.

To, co přinesl příliv a připlavila bouře. To, co jim prozradila luna. Co našli na dně moře při odlivu.

Agrimony nechce slyšet o odlivu, chce slyšet o soumraku.

„Dostaneme se k tomu,“ ujišťuje ji Kite.

Cesta do Bonchurch vedla na východ od zátoky. Přes kamenné schody nahoru po promočené stezce na útes. Šla mezi zelenající se trávou a rozkvetlými orseji a sasankami, až se stezka vnořila do tunelu větví natahujících se jedna přes druhou, které se snoubily ve vysokou klenbu. Tenké liány padaly dolů, trny poseté šlahouny ostružiníků ji chytaly za ruce a vlasy.

Z útesu nebyla jejich zátoka vidět. Jen moře a oblázkové pláže, k nimž se za přílivu nedalo dostat, a obrovské odtrhující se kusy vápence, hrany útesu, jež znenadání končily, bezedná zem, která se odlamovala a padala, díry zasazené hluboko do hlíny.

Z útesu sešla na mořskou zeď. Kličkovala mezi vlnami, tříštily se a prskaly vysoko do nebe, slané kapky dopadaly před její bosá chodidla.

Cesta kolem moře pokračovala dál, ona ale potřebovala najít úzkou a prudkou stezku nahoru mezi letními domy. Ta se po chvíli stáčela doprava mezi narcisy a ocúny a kolem zdi z červených cihel až k malému hřbitovu s náhrobky nakřivo, nečitelnými nápisy a malým kamenným kostelem z jedenáctého století, měl jen několik malých oken s vitráží a pár památných desek, jednu nad vchodem, stálo na ní: „*Pro Helen, milovanou dceru a sestru, ležící*

na tomto místě...“, a také řady židlí postavených na podlaze z velkých kamenů.

Kostel v Bonchurch.

„Proč chodila ráda do kostela v Bonchurch?“ chce vědět Agrimony.
„Protože cestou zpátky do Steephill Cove vždycky zahlédla soumrak.“

Ze Steephill Cove vycházela po obědě. Nesla si s sebou zmenšené verze svého světa, které vznikaly pod rukama jejího otce. Opatrně je obalil do vzduchové fólie, každou zvlášť, převázal provázkem a uložil do jejího batohu. Nosila je do obchůdku na promenádě ve Ventnoru. Nejvíce se prodávaly přes léto, v zimě byl obchod zavřený, a to potom do Bonchurch chodila jen málokdy. Otec seděl zavřený v dílně se svým elektrickým přímotopem a pracoval.

Vyráběl dostatek světů na léto.

Ve Ventnoru stály jeho výrobky za výlohou. *Pravé naplavené dřevo, Ruční práce a Lokální umělec*, takové nápisy připevňovala Eva s dlouhými stříbrnými vlasy na dřevěné světy, které Kite přinesla. Nikdy se s jejím otcem nesetkala, jednala jedině s Kite.

„Víc těch s majákem, ty se dobře prodávají.“

„Ty, co vypadají hodně ošuntěle, těch dones další tučet.“

Její otec sbíral staré rezavé hřebíky od svých sousedů ve Steephill Cove, aby je potom na své miniatury připevňoval jako komíny, jako žebříky na molu, jako stojany na prádlo.

Jednou týdně během hlavní letní sezóny, jen jedenkrát za měsíc na jaře a na podzim, nikdy v zimě. Tolikrát chodila Kite do Ventnoru cestou přes Bonchurch a vždycky se zastavila v kostele na kopci.

Domů se vrátila až po západu slunce.

Protože jen malý kousek před Steephill Cove, na útesu svažujícím se prudce k mořské hladině, se mohla Kite posadit do trávy a čekat na soumrak.

To, co v něm viděla, nikdy nikomu neřekla.

„Jenom mně.“

„Jenom tobě,“ přitiskne Agrimony k sobě, aby ji zahřála.

„Rytíř na bílém koni...“ opakuje si Agrimony sama pro sebe.
„Rytíř na bílém koni...“

Když si ho všimla poprvé, podzim právě přicházel. Byl začátek srpna a oni ten den slavili Lunghnasadh, začátek sklizně.

Běhat v lese s Grassem přestali už před několika dny, nebylo proč. Začalo být chladno na to, vydržet několik hodin jen v nahé kůži, pokrytí usychajícím blátem. Zabalená do velké bavlněné šály se zastavila na výběžku, aby se podívala na červenající se mraky na obzoru.

Zítřka bude foukat, pomyslela si.

V tu chvíli ho uviděla.

Nad mořem se na chvíli vznášel odraz jiného místa, jiné trávy, než na které seděla, jiného nebe, než na které se dívala. Tou krajinou procházel chlapec se šedým koněm. Nepomyslela si, že je to rytíř, to až mnohem později, o mnoho let, o mnoho ztrát později jí Agrimony vnukla to slovo.

Rytíř.

„Co když je to rytíř, který nás zachrání...“

„Nepotřebujeme zachránit, žijeme,“ řekla tehdy, ale to slovo nepřestávala omílat na jazyku.

Rytíř.

Tehdy na podzim to byl jen chlapec. Chlapec a kůň v její představě. Odraz. Halucinace. Když zamrkala, zmizel. Slunce zapadlo. Moře šumělo. Vítr se zvedl. Obraz byl pryč. A ona šla domů.

Byla si jistá, že se jí to jen zdálo. Byla to od ní ledabylost, ale ve dny, které následovaly, měla tolik práce, že na ten obraz v soumraku úplně zapomněla. Ještě když scházela do Steephill Cove z útesu,

chystala se zeptat otce nebo matky, kohokoliv v zátoce, kdo vyjžděl na moře a znal ho víc než pevninu, všechny jeho pohyby a podoby. Kohokoliv, kdo by mohl vědět něco o tom, co viděla.

Neudělala to. Nikoho se nezeptala.

„Zapomněla,“ prohlásí Agrimony v polospánku.

Ano, zapomněla. Jak jen mohla? Na několik okamžiků ztichne a poslouchá, jak se rozrušený dech její malé sestry mění v klidný a pravidelný rytmus. Počítá do sta. Jestli do té doby nepromluví, usnula. Opatrně vytáhne zdřevěnělou paži zpod ztěžklé hlavičky pokryté chomáčem zrzavých kudrlinek. Položí ji zpátky na polštář vyrobený ze slámy, peří a sešitých kousků oblečení.

O nitě a jehly Pernilly, Grassoovy matky, se prali celé týdny. Nakonec vymyslela pořadník a vedla si pečlivé záznamy o tom, kdo má její šití zrovna vypůjčené. Jen jeden den, ani o hodinu víc, tolik měla Kite na to, aby ušila polštáře a sešila roztrhané oblečení. Víc nedokázala. Potom musela jehly a nitě zase vrátit Pernille. Nic za to od Kite nechtěla. Řekla:

„Jste samy dvě holky, co s váma? Co byste mi vy dvě mohly dát na výměnu?“

Od Daisiny sestry chtěla maso. Nebo zeleninu. Od Eldera zase zápalky. Hrnce. Sůl. Pomoc.

Co mohla chtít od Kite s malou Agrimony?

Kite sleduje pootevřená ústa svojí sestry. Znovu počítá do sta. Jestli sebou necukne, jestli neotevře oči a nevykótká její jméno. Jestli se nepohne, může jít.

Dveře neotevívá, prochází úzkou skulinou, která bývala oknem. Grassův otec jim stloukl z naplaveného dřeva desku, kterou na noc skulinu zavírali. Jen pro jistotu.

Nohama se dotkne chladného písku. Za posledních pár měsíců se moře začalo přibližovat.

Přilivy se staly silnějšími, agresivnějšími. V těch nejhorších chvílích, kdy vítr přichází od moře, olizují přílivové vlny malé schůdky jejich bývalé verandy. Kamenné zábrany, vlnolam, oblázková pláž, která je kdysi od moře oddělovala, to všechno už moře dávno spolкло.

Co si nevzalo během noci, kdy se všechno změnilo, bere si teď. Trpělivě. Pomalu. Teď už nemá naspěch. Teď už se mu nikdo nepostaví.

Kite opatrně našlapuje po pláži. Nebe je zatažené, jen zbytky hvězd občas vykukují zpoza bouřkových mraků. Luna dorůstá. Jako každý večer odchází od Agrimony, nechává ji spát v nevědomí, v naivní jistotě, že by ji nikdy nenechala v noci samotnou.

Nemá na výběr. Musí na lov.

ZA ČASŮ S GRASSEM to byla jen zábava. Hra.

Setkávali se u bílého majáku na samotném konci jejich zátoky každou letní noc. Prchali ze svých bezpečných domovů, od svých spících rodičů. Ona oknem ve svém pokoji, který byl tehdy jen její. Vstávala ze své teplé postele, odhazovala péřovou přikrývku s povlečením s barevnými květinami. Nechávala teplo a bezpečí za zavřenými dveřmi, tam, kde spali její rodiče, ve své ložnici, někdy v objetí, ve stejném objetí, v jakém je našla po noci Návratu, jak jí začala říkat. S propletenými prsty, dlaněmi přitisknutými k sobě.

Grass na ni čekával pod majákem.

I on prchal z bezpečí svého domova, od své matky švadleny a otce rybáře. Každá z pěti rodin ve Steephill Cove měla v rodině jednoho rybáře. Taková byla nepsaná tradice. I Grass se měl jedním stát. Až dokončí školu. Ani on nechtěl zátoku opustit. Ani on nechtěl jít na univerzitu, studovat ve městě, odjet z ostrova. Stát se někým jiným, někde jinde.

Kite si pamatuje, jak když byla ještě malá holčička, přišel si jejich zátoku vyfotit jakýsi muž, který hledal zapomenutá a výjimečná místa světa. Potom chodil od jednoho domu k druhému a všem, kteří mu otevřeli, pokládal otázky. Sliboval, že jim pošle výtisk své knihy zadarmo, ale zřejmě na ně zapomněl, nikdy žádnou knihu neviděli. Často se ptal, proč nikdo z nich nechce zátoku opustit.

„Proč nechcete odjet? Zapomenutý kousek světa, samé moře a vítr a písek, co na něm vidíte?“ ptal se. „Tam venku je celý širý svět, který můžete objevit. Londýn, Paříž, Stockholm. Nejsem si jistý, že tomu rozumím,“ opakoval.

Nemohl to pochopit. Ani ona to nechápala. Cítila to. Patřila do Steephill Cove, jako hlodáš patřil na větrem vybičované bílé útesy. Nepotřebovala důvody, které se daly vtisknout na papír jakési knihy. Nikdo mu nedokázal dát uspokojivou odpověď.

Řekli mu: „Nikdo neodchází.“

A tak to prostě bylo. Nikdo zátoku neopouštěl.

Tehdy ještě ne.

Oni dva, ona a Grass, chtěli v zátocě také zůstat. Nikdy o tom nemluvili, protože nemuseli. Ale Kite doufala, že jednou bude ona rybářkou a on rybářem a na tom posledním rovném kousku pevniny za majákem si postaví vlastní malý žlutý domek s verandou, kterou si ozdobí závěsy z mušlí, a velké kusy naplaveného dřeva a vodou vyhlazená sklíčka všech barev budou roznášet odlesky do všech světových stran.

Byla to jen hra. Jako hra na divochy, když běhali nazí lesem nad zátokou a odháněli letní turisty, děsili rodiny s malými dětmi, které se chtěly koupat v poslední nedotčené zátocě ostrova. Jen hra, nic víc.

Po nocích lovili.